

allerfleste Steder gennemført det paa en saadan Maade, at man med en betydelig indskrænket Arbejdstid for den enkelte kan faa i det væsentlige alle arbejdsløse beskæftiget paa en saadan Maade, at de igennem dette Arbejde erhverver i hvert Tilfælde det, som ellers normalt har været ydet dem i Understøttelse. Jeg tror ikke, der herigennem paabyrdes Kommunerne Udgiftsbudgetter, som de skulde være ude af Stand til at bære, ligesom jeg ogsaa med Hensyn til de Andragender, der har været forelagt for mig om Tilvejebringelse af Pengemidler gennem Laan, længst muligt har stillet mig imødekommende med Hensyn til Spørgsmaalet om Afdragstid og andre Forhold Laanet vedkommende.

Det ærede Medlem siger, at det vilde tage alt for lang Tid at faa et saadant Arbejde sat i Gang. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at man har jo siden Juli Maaned i Aar rundt om i Kommunerne været vidende om Nødvendigheden af, at der blev truffet Foranstaltninger paa en eller anden Maade; man har jo været vidende om det i stigende Grad, jo mere man blev klar over, at der ikke fra Parternes Side, Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side, vilde blive tilvejebragt saadanne ændrede Produktionsvilkaar, saa man turde regne med derigennem at faa et væsentlig større Antal Arbejdere end hidtil beskæftiget paa denne Aarstid. Derfor har Kommunerne mange Steder i Tide truffet deres Forberedelser, og jeg ved, det vil glæde det ærede Medlem, naar jeg siger ham, at saadanne Arbejder er i fuld Gang rundt om i mange af Landets Købstadkommuner, og at derigennem et meget stort Antal af de arbejdsløse, som Talen her i det væsentlige er om, er beskæftiget.

Det ærede Medlem talte saa om Vejen til at erstatte den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp, som nu er bortfaldet, gennem Hjelpekasserne, og det ærede Medlem udtalte, at jeg havde brugt truende Ord overfor Kommunerne, og at jeg havde bestridt Hjelpekassernes Berettigelse til at yde Hjælp til arbejdsløse. I den Anledning spurgte det ærede Medlem mig om, hvorledes min Stilling i denne Sag var. Jeg maa sige, at det ærede Medlem synes for en Gangs Skyld at have troet paa den Fremstilling, der er givet af denne Sag i „Social-Demokraten“, en Fremstilling, som jo er et Led i den Agitationsform, „Social-Demokraten“ er Specialist i. Det ærede Medlem tror jeg ikke er særlig lettroende overfor disse Agitationsskrøner til daglig Brug, men her synes han altsaa at have fæstet

Lid til dem. Jeg maa sige derom, at naar „Social-Demokraten“ paastaar, at jeg skulde have forbudt kommunale Hjelpekasser at yde arbejdsløse Understøttelse, saa er det en Paastand, som ikke har noget som helst med Sandheden at gøre.

Det, jeg i denne Forbindelse har foretaget mig, er at standse den Fremgangsmaade, som maaske flere Hjelpekasser har bragt til Anvendelse i Anledning af den foreliggende Situation, men som i hvert Tilfælde forelaa dokumenteret for en enkelt Hjelpekasses, nemlig Nørresundbys, Vedkommende. Der havde man simpelt hen besluttet, at man uden nogen som helst nærmere Undersøgelse i det enkelte Tilfælde vilde yde til Personer, som havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, 2 Kr. pr. Dag + Forsørgertillæg, 50 Ø., og Børnetillæg, 35 Ø., dog ikke udover 30 Kr. om Ugen, og til saadanne Medlemmer af Arbejdsløshedskasse, som endnu havde Ret til vedtægtsmæssig Understøttelse, et Forsørgertillæg af samme Størrelse; til Personer, som var gifte, men som ikke var Medlemmer af nogen Arbejdsløshedskasse, vilde man yde 1 Kr. 50 Ø. pr. Dag foruden de samme Forsørgertillæg, og paa tilsvarende Maade til ugifte Personer, efter som de nu var Medlem af Arbejdsløshedskasse eller ej, tilsvarende Beløb, nemlig 50 Ø. mindre pr. Dag end det, man vilde yde de gifte. I den Anledning har jeg gjort Hjelpekassen i Nørresundby opmærksom paa, at en saadan summarisk Fremgangsmaade, som den vedtagne Beslutning var Udtryk for, maatte anses for stridende baade mod Ordene i Hjelpekasseloven af 29. April 1913 og mod Forudsætningerne for overhovedet at yde Hjælp af den kommunale Hjelpekasse, og jeg har i denne Forbindelse henledet Hjelpekassebestyrelsens Opmærksomhed paa, at der i Hjelpekasseloven opstilles en Række Vilkaar for Adgang til at faa Hjelpekassehjælp, en Række Vilkaar, som nødvendiggør, at man i hvert enkelt Tilfælde foretager en Undersøgelse af den vedkommendes Forhold.

Jeg har derfor meddelt Hjelpekassens Bestyrelse, at den maatte standse Udbetalingen paa dette summariske, dette kollektive Grundlag, og at den, forinden Understøttelse af Hjelpekassen ydedes, ogsaa til arbejdsløse, i hvert enkelt Tilfælde maatte foretage den Undersøgelse af den enkelte Andragers Forhold, som efter Loven er nødvendig, og paa Grundlag af hvilken Bestemmelse træffes om, hvorvidt Understøttelse kan eller bør ydes, og i bekræftende Fald med hvilket Beløb.